

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem
omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S.
Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum
triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 7. Sicut hæc summa censetur animæ calamitas, si eam deserat Deus;
ita summa eius dicenda felicitas, si secum detineat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

§. 7. Sicut hac summa censetur anima calami-
nata, si eam deserat Deus; ita summa e-
nim diuina felicitas, si secum Deum desi-
neat.

Ep. 14
Ep. 18. ad
Gal.
Numeri.
Amos 1.
6.

Hæc summa censenda miseria, anima que
calamitas: quod ab ea discedat Deus, e-
que derelinquat. Pende illud (inquit
D. Hieron.) in illis verbis Domini ad Amos. I o-
quitur illi Deus, & ostendit quam se grauer
sentiat offensum ob peccata commissa à varijs
hominum nationibus Damasci, Gaza, Tyri, Idu-
mæ, Ammonitarum, Moabitaram, Itadorum,
Israhelitarum, prælicique quo illos esset flagello
castigaturus. Me dō horreat Dominus: videant
quid agant, si enim me semel, his, ter irrita-
runt, eos puniam, fame, sterilitate, bellis, ac cō-
tagiosa, in orbis, cladibus, incendijs, diluuijs: Ac
si plaris his non emendentur, sed suis sceleribus
inhiarentes, sicut sceleratores, Amen, amen dico
tibi, ne effesturum, esseque deseram, si ve sciant
quod voluerint propriæ relictæ voluntati. Hunc
vult D. Hieron. horum sensum verborum esse le-
giumum. Super tribus sceleribus, & super qua-
tuor non auersabor, cum q̄ quæ est lectio. Septe a-
gima) auersationem dicens, profana, ait D. Hie-
ron. dum: sua peccator reliquit voluntati:
Quis non dicat, & Donine hunc esse & diem
inordinatum. Si in Republica latro ferierit ar-
ma perduclis, Rex vero dicere: Videat, quid a-
gat, si duorum aut trium iustorum, cuius com-
prehendatur, verberibus afficiatur, extortem
eij, iam, ad trices damna bitur. Ac si eorum max
sceleris obdurerit, eum derelinquit, amat quid
quid male sua illi adet impietas, & censurent
omnes: quod leges inuerrat, & bene a-
xiomata lacerat, rogins, letentim iuxta illa quo
quis suis in criminibus perit, oba rator, h̄ eō
pauis est sanioribus p̄ mandus.

Similitu-
do.

Concedo, respondet D. Hieron. & hoc idem a-
git Deus cum illis, quod si eum tentio, pro uo-
cauerint, se fame, sterilitate, peste, &c. sciant
esse puniendos. Verum tamen h̄ per h̄ ierion con-
tinnates, alles, castiga: ip̄ suis gelendo, ex medio
eorum descendit: Hæc enim est peccata grauis-
sima, quæ peccet punire contineres: cū in alium
boni est primatio, proinde illud esse summū om-
nium malum, quod summo omnium p̄m̄t bono,
no, onseruunt vniuersi. Quod autem si p̄m̄t bono
omnium bonum? Deus. Omne bonum. Hoc optime
nouerat terrestris ille Seraphim, cum integras

noctes peritigil his verbis transigeret: Deus meus
& omnia. Et tunc merito. Quid est beatitudo?
Hæc hoc explicauimus. Status omnium bonorum
aggregatione perfectus. Quid ergo ibi beati pos-
sident? Num quod id pluris ipso Deo possident? Ne-
quaquam; hoc est potius omnibus bonis: Deus
enim bonum est, in quo, cūmulo sunt in finitū
quæcumque bona. Bona est vita, bona sunt spes,
salus bona, bonior bonus est, res bona est, at-
tamen particularia sunt hæc omnia bona & par-
ui momenti, mala vero his opposita, etiam par-
cularia sunt, & minoris momenti: proinde mala
est fame, quæ, nullit aliter tūm malum est bes-
sem pacis latro: mala est infirmitas, cū p̄t at
salute: malus est labor, qui quietem tibi pertur-
bat, at quod erit, superfluum in alium omnium
Dei dilectus, quod abeat, te deserat, quo omnium
maximo ac vniuersali bono deuenias.

Ex his argumentatur D. Chryl. hoc esse ma-
ximi ponderis, ac faueris p̄m̄t illum, quo Deus
honorem posset de corare, se p̄m̄t illi p̄m̄t
tere. Itā probamus in tribus illis Deo fami-
lissimis amicis Abraham, Isaac & Jacob. Redit
Abraham victor, sa p̄ inoleto p̄m̄t oppidū
latas. Vult Deus condignam tui labori, tūm
peritulerat rependere mercedem; cum nullum à
Ruge Melchisedech sibi voluisset oblatam ac-
ptate, vnde eidem apparetur ait: Noli timere Abrahā.
Ergo serue bone, amice charissime: Num eris
omnibus absolutum tibi conferam beneficium,
p̄m̄t classis mercedem. Tomine & tua merces
Tua Domine Deus, quid dala vobis. Hoc me ro-
gat? Ego p̄m̄t totius & merces tua magna ni-
mis, Ego me tibi conleto p̄m̄t tūm, sicutique
p̄m̄t totum. Num hoc tibi sufficit, tūm placeo?
Numquid tibi maius conferre valeo? Ne qui-
dem expeere, seu pestes imaginari be num quod
hoc bono non conleatur. Attende (monet D.
Chrysolom.) p̄m̄t totum illud (Ego). Quis est
iste? Vita æterna, constans felicitas, & salus per-
fecta, diuitie æternæ, sine termino requies, om-
ne bonum comprehendens. Omne bonum: ut p̄-
tiori ratione dicere possimus quàm illa obm: In
tenno omnia simul habe bannus. En quales p̄m̄t
quale bonum, quæ merces? Magna nimis: tūm
conuigat (inquit) Isaac Abraham filioi Merit at fr-
suis p̄m̄t in Genesi, quo ex Dei p̄m̄t p̄m̄t
uerat nec sus affigunt: quia in eū oba totus mū-
dis: insurgit illum Deus consolatur, & nocturna
sua recteat apparitiones. Ego sum Deus Abraham
p̄m̄t: cui noli timere: quia ego tecum sum. Simile
Abrahā me carissimos: amen dico tibi, me habes co-
amitō collatorem: vide, nū quid tibi timendum.

Orat. de
humilit.
anim.
Tom. 3.
Gen. 15. 1.
Gen. 22. 1.
Tob. 10. 5.
Gen. 26. 24.
Fig.

Ego. Quis es Domine? Vita, quid mortem times? Salus, quid morbum formidas? Fortitudo, quid te minae molestant? Illud decanta, quod postmodum filius tuus David cecinit: Dominus illuminatio mea, & salus quam timebo? Dominus protector vite mea, à quo trepidabo? Hoc ita factum legimus, quod se Deus ita Laaco præbuerit comitem in diuiduum, ut illud perspicue notarent mortales eius inimici, & se ab illo videntes superari, coacto concilio dixerunt: araneorum telas teximus, dum virum hunc impugnamus: quia secum habet Dominum, & omnes vno animo illum accesserunt, pedibusque eius p. ou. luti, fœdus cum eo interunt amicitia, mutuaque concordiam postularunt. Miratur Isaac hanc subitam mutationem, rogat quid hoc rei? Unde hoc?

Psal. 26. 1

Quid venisti ad me, hominem, quem odisti, & expulisti à vobis. Omnes unanimitè respondent: Domine ne mireris: quod nos tibi deserimus: Videmus tecum esse Dominum; proinde nullam potest tibi damnum officere.

Gen. 26. 27.

Isdem verbis ait D. Chrysostomus, solatus est Dominus Iacob dum paternis sedibus egressus, tenellus, ac delicatus adolescens, deserta perambulans, nocte superingruente inter vepres. Spinas, saxaque deprehensus, lectulum ipsa verba nullum inuenit molliorem, aut blandius: cetera ipsi duris lapidibus. Tristis, ac pusillanimis somno corripitur. Apparet illi Deus innoxius scilicet illius mysteriose summatu verbisque merulum creat amicissimus: Ego sum Deus Abraham, &

Gen. 28. 15.

Deus Isaac patris tui, & nunc tecum sum, custodiens te in hoc itinere, ubicumque proficietis. Ita legit D. Chrysostomus. hoc quod vulgata nostra lectio strictius habet. Ne credideris, fili mi, te scilicet hoc itinere proficietis, comitem habes, qui sufficit vt te reddat securum, omnisque periculi expertem. Et quis ille, Domine? Ego ipse. Vide an non bene munus proficietis, & quam parum sit tibi à malo timeendum, quamtumlibet g. auillimo: cum tecum habeas bonum illud insuperabile.

Exo. 3. 11.

Hac eadem sponsione Moysi excitabat desiderium, quando eum ad Pharaonem, duccem creauit, qui educeret populum de Aegypto: Moyses vero propriam contestatus inepetudinem, vires infirmas, Pharaonis regiam celsitudinem, potentiam, iniunctique operis arduum negotium, illis verbis se tanto oneri subducit: Quis sum ego, vt vadam ad Pharaonem, & adducam filios Israel de Aegypto? Qui Deus vincto respondet verbo: Ego ero tecum. Tale est autem hoc promissum, vt in se concludat, quidquid virum, animi,

securitatis, ac victorie possit quis alteri spondere. Eodem modo sibi diffidentem confortauit Iouë, quãdo hoc ei iniunxit, vt introduceret populum in terram promissionis: Arduum hoc erat, ac cum primis operosum; non omnibus obuiam trahens difficultatem: Nullus poterit vobis resistere, cunctis diebus vite tuae. Sicut sui cum Moysè, ita ero tecum, non dimittam neque derelinquam te. Eratque hic baculus, quo eum in rebus difficillimis sustinebat vacillantem: Noli timere, & noli metuere: quoniam tecum est Dominus Deus tuus in omnibus.

Si igitur primus omnium fauet sit ille, promissumque ter. maximum: Ego ero tecum: quale rogo te, credis supremum fore supplicium, minaque grauissim. ego vado. Dum discedere, solitarium deser te peccatorem; vt proprio relicto arbitrio, vadat quocumque eum fert voluntas, azaque tunc pro hinc: tunc enim, vt misero: caceruatum inuunt mala, cum demones adorantur, conellium cogunt, expectantes dum eum Deus deserat, manumque suam retrahat auxiliatricem. Ita vidit David: Qui custodit banam meam, consilium seruum in unum, dicentes, Deus dereliquit eum, persequimini & comprehende illum, quoniam non est, qui eripiat. Animæ meæ veniores, demones insidiantur, num me capiant solitarium, num forte tu disc. Seta: tunc enim a euatum vitijs irruunt ocia: celestibus nelandissimis in nocem meam obmat: cum qui ingressum prohibeat, ostendant neminem, laxisque ianuis, euocisque patentibus ingrediantur. Hocine tibi peritades, sceleribus rei: obdurate, quod tibi prospero Deo euenis succedant: cum ad votum res tuæ habent euentum, sed nec Deus tibi obstat, nec frozum inicit infirmitatis, aut aduersitatis camo const. ingit peru. cacem: num hæc esse sortem iudicas optimam, dum qui dquid aggredetis, ad optatum ducis suem? Doleo super te: pessimo quippe res tuæ sunt loco, teque Deus: grauissimo punit supplicio: qui cupiditatibus tuis liberis permitit habenas, Abijte dereliquit, quocirca, quocumque libet te peccata pertrahunt derelictum, demones per præcipua deducunt in comitatum, & acriter oppugnant inde sensum, sed nec id aduenis obcecatas.